

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Krivánkové ve věci

žalobců: a) J. N.
b) J. N.
oba zastoupeni advokátkou Mgr. Libuší Hrušovou, sídlem
Veverkova 2707/1, Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, sídlem Škroupova 1760/18,
Plzeň

za účasti
osoby zúčastněné na R. H.
řízení: zastoupen advokátkou JUDr. Ivanou Čadkovou, sídlem
Modřínová 2436/2, Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2023, č.j. PK-RR/4877/23,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2023, č.j. PK-RR/4877/23 a usnesení
Městského úřadu Města Touškov ze dne 10. 7. 2023, č.j. 1801/2021/MUMT-59, se
z r u š u j í a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen uhradit žalobcům náklady řízení ve výši 26 740 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobců Mgr. Libuše Hrušové, advokátky.

III. Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobci se žalobou ze dne 4. 12. 2023, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou dne 7. 12. 2023, domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2023, č.j. PK-RR/4877/23, jímž bylo zamítnuto jejich odvolání proti usnesení Městského úřadu Města Touškov (dále jen „stavební úřad“ nebo „prvoinstanční orgán“) ze dne 10. 7. 2023, č.j. 1801/2021/MUMT-59 (dále jen „prvoinstanční usnesení“), a toto usnesení bylo potvrzeno. Prvoinstančním usnesením bylo podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zastaveno řízení o žádosti osoby zúčastněné na řízení o dodatečné povolení stavby „Přístavba penzionu (základové pasy)“ na pozemku parc. č. X. v katastrálním území K. u P.

II.

Žaloba

2. Žalobci uvedli, že nesouhlasí s tím, že rozhodnutí obou instancí jsou po právní i věcné stránce správná. Žalobci především namítají, že ačkoliv celé správní řízení bylo v průběhu doby několikrát posuzováno jak stavebním úřadem, tak i žalovaným, nikdy nebylo zjištěno, že by zde byly důvody pro zastavení řízení, které jsou uváděny v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Kromě toho žalobci dále namítají, že daný postup stavebního úřadu, kdy po cca 2 letech od zahájení řízení za situace, kdy byla provedena řada úkonů ke zjištění skutkového i právního stavu, došlo k několika místním šetřením apod., dochází ke zcela lakonickému zastavení řízení s odůvodněním, že stavebník bude následně vyzván k doložení podkladů prokazujících soulad stavebních úprav s právními předpisy. Žalobci s takovým postupem, který pouze povede k prodloužení celé nepřijatelného stavu, nemohou nesouhlasit a nepovažují jej ani za správný.
3. Dle žalobců z prvoinstančního usnesení vyplývá, že i při kontrolní prohlídce bylo dokonce zjištěno, že část stavby nebyla provedena v souladu s ověřenou dokumentací, resp. nebyla provedena správně, když základový pas je nedokončen – není proveden vůbec a není tak proveden ani dle dokumentace. Za této situace nelze bez dalšího zastavit řízení o odstranění stavby, jelikož je zřejmé, že stavba nesplňuje základní stavebně-technické požadavky a je na místě rozhodnout o jejím odstranění.
4. Žalobci dále namítali, že stavební řízení bylo vedeno jako řízení o odstranění stavby a jednotlivými úkony stavebního úřadu došlo pouze k rozmělnění řízení a zneprůhlednění, kdy stavební úřad z celkového návrhu vybere vždy jednu konkrétní úzkou otázku/problematiku, zde např. základové pasy, a o té samostatně rozhodne, aniž by však odůvodnění takového rozhodnutí provázal s ostatními technickými požadavky na stavbu, které zůstávají jednotlivými rozhodnutími nedotčeny. Tímto postupem tak dochází pouze

k tomu, že jsou vydávána solitérní rozhodnutí, která však nejsou ve vzájemné souvislosti a nerespektují základní zásady stavebního řízení, zejména pak dosažení takového stavu, aby stavba odpovídala zákonným i technickým požadavkům a byla bezpečná nejen pro její uživatele, ale i pro vlastníky sousedních nemovitostí. Kromě toho žalobci namítají i formální nesprávnost rozhodnutí, kdy bylo stavební řízení zahájeno dne 30. 7. 2021 (dle návěští prvoinstančního usnesení), ovšem v závěru prvoinstančního usnesení je uvedeno, že „o výsledku opatření bude podatel podnětu následně vyrozuměn. Řízení o odstranění stavby zahájené dne 28. 6. 2021 bude následně ukončeno“. Již jen z těchto informací vyplývá, že stavební úřad sám vede zřejmě několik řízení o odstranění stavby ve vztahu k přístavbě penzionu (bez ohledu na to, že jsou vedena jistě i další řízení o odstranění stavby - kůlny, přístavku, změny užívání garáže, atp.), to vše ve vztahu k jednomu funkčnímu celku a tím dochází zcela ke zneprůhlednění celé situace, není jednoduše zjištělné, o jaké řízení se v tom konkrétním případě vlastně jedná, a žalobci se obávají, že tímto postupem budou nakonec zastavena pro nepřehlednost veškerá řízení a situace se vrátí zpět do stavu před červnem 2021 a po několika letech se bude situace opět opakovat. Ostatně samotné řízení vedené pod sp.zn. STAV/1801/2021/Fo bylo v průběhu doby vždy označováno jen jako přístavba penzionu a teprve v rozhodnutí ze dne 30. 1. 2023 byl předmět řízení bez dalšího vysvětlení označen jako přístavba penzionu – stavební úpravy přístavby penzionu (doplnění základového pasu pod stávající štitovou stěnu). Je tedy otázkou, co vlastně je předmětem daného řízení o stranění stavby sp.zn. STAV/1801/2021 a zda je základovými pasy předmět řízení zcela vyčerpán, či zda bude v řízení o odstranění stavby nadále pokračováno s jiným, užším předmětem. S touto výtkou žalobců se ostatně nevypořádal ani žalovaný. Ačkoliv v celém předmětném řízení sp.zn. STAV/1801/2021/Fo dokonce již několikrát rozhodoval i žalovaný jako odvolací správní orgán, který naposledy svým rozhodnutím ze dne 24. 5. 2023 rozhodl o tom, že se původní rozhodnutí ruší a věc se vrací k novému projednání, nezjistil ani žalovaný v průběhu celé doby důvody pro (částečné) zastavení řízení, i když s nimi polemizuje, nicméně zároveň uvádí, že je nutné zkoumat obsah spisu ohledně řízení o odstranění stavby a archivních podkladů.

5. Žalobci dále konstatovali, že ačkoliv ve svém odvolání uvedli velkou řadu námitek, žalovaný tyto posoudil bez dalšího jako irelevantní. S tímto závěrem však žalobci nemohou souhlasit, jelikož jejich námitky jsou nejen důvodné a důležité pro vydání rozhodnutí, ale zejména reflektují průběh celého stavebního řízení. Sám žalovaný v průběhu řízení stavební úřadu vytýkal řadu nedostatků, na tyto výtky však nebylo nikterak nereagováno a ani v prvoinstančním usnesení nejsou uvedeny žádné okolnosti, ze kterých by bylo možné seznat, jaká zjištění stavební úřad učinil, a proto ani zda jsou splněny podmínky pro zastavení řízení. Stavební úřad měl zjišťovat dostatečným způsobem skutkový stav, což však neučinil, přesto žalovaný takto lakonické rozhodnutí jako správné potvrdil. Ačkoliv přitom žalovaný sám uložil stavebnímu úřadu, aby ještě před vydáním nového rozhodnutí (rozhodnutí, které bylo následně napadeno odvoláním žalobců a které bylo žalovaným posouzeno napadeným rozhodnutím jako správné) doplnil spis o vlastní podklady rozhodné pro posouzení žádosti, měl uvést jednoznačnou správní úvahu, v jakém režimu se stavba podle jeho správního uvážení nalézá (povolená, zkolaudovaná stavba s odchylkami, či stavba provedená v rozporu se stavebním povolením), žádný z těchto pokynů nebyl stavebním úřadem splněn. Stavební úřad měl rovněž ve svém rozhodnutí uvést dle základních principů správního práva, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil a jak aplikoval na danou konkrétní stavbu právní předpisy, jakým způsobem podklady hodnotil a jaký přikládal jednotlivým podkladům význam a proč činil právě tak, jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů,

které na rozhodovanou věc aplikoval a na jejichž základě rozhodnutí vydával. Těchto základních principů se však stavební úřad v prvoinstančním usnesení nedržel, přesto i přes nedodržení původních pokynů žalovaného v prvoinstančním usnesení, žalovaný jako odvolací orgán takto nedostatečné rozhodnutí jako správné potvrdil. Žalovaný napadeným rozhodnutím pouze potvrdil zcela formálně a skutkově nesprávné prvoinstanční usnesení, a to přesto, že v dřívějších rozhodnutích žalovaný sám stavebnímu úřadu řadu nedostatků vytýkal, aniž by však došlo k jejich odstranění, žalovaný pouze lakonicky zastavení řízení potvrdil. Tímto postupem však žalovaný založil nesprávnost svého rozhodnutí.

6. Žalobci uvedli, že pokud měl stavební úřad dle pokynu žalovaného doplnit spis o vlastní podklady rozhodné pro posouzení žádosti, seznámit účastníky řízení se všemi rozhodnými podklady a důkazy v řízení, což se však nestalo, měl tyto projednat s účastníky řízení a podle okolností případu a důkazů v souvisejícím řízení o nařízení odstranění stavby a archivních spisů měl teprve provést svou správní úvahu, tak žalovaní (správně: žalobci, pozn. soudu) uvádí, že k takovému postupu ze strany stavebního úřadu nedošlo. Pokud se pak v napadeném rozhodnutí žalovaného na str. 6 uvádí, že *„je nesporné, že stavební úřad do spisu týkajícího se žádosti o dodatečné povolení stavby vložil jako nové důkazy i spis povolení stavby a spis kolaudačního rozhodnutí, s těmito podklady účastníky řízení prokazatelně seznámil ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Odvolatel svého práva na seznámení se s podklady nevyužil a do spisu nenahlédl. Konstatování odvolatele, že stavební úřad nepostupoval při doplňování podkladů podle názoru odvolacího orgánu je tedy liché, stavební úřad do spisu doplnil rozhodné podklady a v dostatečné míře je projednal s účastníky řízení,“* nemohou s tímto tvrzením žalobci vůbec souhlasit. Žalobci byli ve velmi úzkém kontaktu se stavebním úřadem, využívali veškerých svých práv, nahlíželi do spisu a se spisovým materiálem se seznamovali, ke zjištěným výsledkům se průběžně vyjadřovali. Pokud pak žalovaný bez dalšího uvádí výše zmíněné výtky, nekonkretizuje je, neuvádí žádná data, ve kterých žalobci svých práv nevyužili, a žalobci jsou přesvědčeni o tom, že daný postup vůbec neproběhl. Nicméně s ohledem na provázanost a komplikovanost celého řízení, kdy ohledně stavby stavebníka probíhá několik stavebních řízení, je otázkou, zda vůbec byli k seznámení se s podklady řádně vyzváni a předvoláni. Blížší údaje o takové výzvě stavebního úřadu však v napadeném rozhodnutí zcela chybí. Žalobci proto i nadále trvají na tom, že daný postup směřující k možnosti seznámit se s podklady dodržen nebyl. Žalobci si vůbec nejsou vědomi toho, že by stavební úřad vložil do spisu nově kolaudační rozhodnutí a stavební povolení a kdy se tak mělo stát. Dále žalobci opakovaně namítají, že nebyli vyzváni k nahlédnutí do spisu. Pokud by k tomuto byli vyzváni, svého práva by využili, tak jak toto činili pravidelně v průběhu celého řízení. Žalobci namítají i tu skutečnost, že spis měl být řádně zrekonstruován, nicméně ani k tomuto úkonu nedošlo a spis tak zřejmě neobsahuje veškeré relevantní poklady.
7. Žalovaný dle žalobců rovněž zcela přehlíží skutečnost, že dodatečné povolení nemělo být vydáno na povolení stavby penzionu či přístavby, nýbrž na realizaci zcela absentující základové konstrukce minimálně na východní a severní straně, včetně opěrné zdi. K tomuto předmětu řízení ostatně bylo vedeno i dokazování a byly předkládány zprávy a vyjádření. Jak jinak si vysvětlit, že stavební úřad požadoval např. předložit projektovou dokumentaci od stavebníka. Bohužel předložená dokumentace zpracovaná p. W. z 8/21 nebyla dosud ověřena, přesto z ní žalovaný cituje ve vztahu k podlaze. Na situačním výkresu chybí souhlas žalobců se stavbou u hranice. Základy před vyjitím minimálně u stavby na pozemku X. nemohl stavební dozor vidět, atp. Veškeré tyto nedostatky však žalovaný zcela pominul. I přes výše uvedené výtky pak žalovaný sám na str. 6 napadeného

rozhodnutí uvádí, že nemá pochyb, že stavba byla (co se základů týče) provedena odlišně od podoby navržené v projektové dokumentaci.

8. Ze založených fotografií, které se nacházejí ve správním spise, je dle žalobců přitom rovněž zřejmé, že se žalovaný nevypořádal ani s faktickým zjištěním o stavu stavby v minulosti. Z historických fotografií a geometrického plánu z roku 2003 je jednoznačně prokázáno, že se stavebník v případě stavby minipenzionu realizované již v roce 1992 a následně přístavby sociálního zařízení domohl na stavebním úřadu vydání stavebního povolení na původní stavby, když však [na] fotografiích podle podoby stavby a zakreslení v GP se tyto objevují již o 10 let dříve (1982), nikoliv tedy až v rámci stavebních úprav, které byly kolaudovány kolaudačním rozhodnutím v roce 2010, ačkoliv neexistuje žádný záznam o demolici původních staveb. Nové stavby tedy nemohly být realizovány dle vydaného stavebního povolení, protože v té době byl pozemek již plně zastavěn. Stavebník by měl uchovávat dokumentaci ke stavbám po celou dobu užívání a v případě nutnosti ji předložit, když se v současné době ve spisu nachází pouze stavební povolení na stavbu u hranice pozemku, nikoliv však na hranici a kolaudační rozhodnutí, kterým byly zkolaudovány v rozporu s povolením v přístavbě sociálního zařízení a pokoje místo předsíní. Ostatní technická část dokumentace je pak zcela neúplná, že na jejím základě by stavby nešly vůbec povolit. Za této situace tedy ani stavební úřad, ani žalovaný nevyhodnotil správně veškeré archivní podklady, neporovnal stavby v rámci jejich historických přestaveb a změn a především tyto přestavby nepřihlíдел k jednotlivým vydaným stavebním povolením a kolaudačním rozhodnutím a nelze tak bez jakýchkoliv pochybností určit, která stavební úprava byla prováděna v jakém rozsahu a kdy a co tedy bylo fakticky předmětem jednotlivých kolaudačních rozhodnutí.
9. Žalobci proto opakovaně v souvislosti s výše uvedeným uvedli, že ve stavebním povolení i kolaudačním rozhodnutí a projektové dokumentaci, jakož i v geometrickém plánu jsou chyby takového rozsahu, že je vůbec nelze považovat za souladné se stavbou.
10. Pokud je v prvoinstančním usnesení uvedeno, že bylo během řízení zjištěno, že stavebník neprovedl žádné práce, které by vyžadovaly projednání a povolení, není tento závěr stavebního úřadu správný, takové zjištění učiněno být nemohlo a ani nebylo. Dle žalovaných (správně: žalobců, pozn. soudu) je tak na místě v řízení o odstranění stavby i nadále pokračovat a rozhodnutí o zastavení tohoto řízení je z několika důvodů, z nichž každý ob stojí sám o sobě, jakož i ve své vzájemné souvislosti, zcela předčasné a nesprávné. Ačkoliv pak žalovaný sám na str. 7 napadeného rozhodnutí uvádí, že se stavební úřad v procesu řízení dopouštěl vážných chyb, i přesto považuje žalovaný zcela nelogicky původní rozhodnutí stavebního úřadu o zastavení řízení za správné. Tento závěr je však v rozporu s výše uvedeným a žalobci proto napadené rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno zastavení řízení, považují za nesprávné a nezákonné.
11. Žalobci závěrem uvedli, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nepřezkoumal dostatečným způsobem dodržení a splnění procesních podmínek pro vydání prvoinstančního řízení (správně: usnesení, pozn. soudu), když se nevypořádal dostatečně s námitkami žalobců. Žalovaný nepostupoval v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č.j. 1 As 165/2018-40, dle kterého je pro rozhodování správního orgánu rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Výše uvedená zásada je přitom implicitně zakotvena ve správním řádu, zejména s přihlédnutím např. k § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4. Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k

vydání konstitutivního správního rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné, jelikož při jeho vydávání nebyly zohledněny základní principy správního práva, a to především zásada oficiality a právní jistoty.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobci v žalobě, která je z velké části obsahově stejná jako odvolání proti prvoinstančnímu usnesení, popisují své výhrady k postupu stavebního úřadu i žalovaného, ovšem neuplatnili takové žalobní námitky, ve kterých by tvrdili, že postupem správních orgánů byli zkráceni na právech, která jím přísluší, a to takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Žalovaný k žalobním námitkám odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém je podrobně popsán celý průběh řízení o dodatečném povolení stavby nazvané „*Přístavba penzionu (základové pasy)*“ na pozemku p.č. X. v k.ú. K. u P. a jsou v něm vypořádány námitky žalobců uplatněné v řízení o dodatečném povolení stavby. K předmětu řízení žalovaný uvádí, že poté, co stavební úřad shromáždil všechny podklady a zjistil v souladu s § 3 správního řádu stav věci, o kterém nejsou pochyby, došel k závěru, že odchylka provedení stavby od schválené projektové dokumentace spočívá v tom, že základové pasy nebyly provedeny v dostatečné hloubce, což nelze řešit v řízení podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ale buď podle § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, kdy by vyzval vlastníka stavby k odstranění závadného stavu stavby, popřípadě postupem podle § 137 stavebního zákona. Žalovaný trvá na tom, že jeho postup v odvolacím řízení byl v souladu s právními předpisy a že své rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Žalovaný považuje žalobní námitky za nedůvodné.

IV.

Replika žalobců

13. Žalobci podali k vyjádření žalovaného repliku. Uvedli, že i nadále trvají na tom, že původní rozhodnutí žalovaného nejsou správná. Z předložené technické zprávy je zřejmé, že je nutné základové pasy doplnit, jelikož se jedná v daném případě u stavby o tzv. nedostatečné založení objektu, které neodpovídá platným normativním předpisům. Proto by tyto základy měly být jednoznačně stavebně dodatečně doplněny. Dodatečné doplnění základové konstrukce (pasu) pod východní štitovou stěnou se navrhuje postupným podezděním betonovými zdíciemi prvky, které budou založeny do minimální nezámrzné hloubky a které budou s konstrukcí objektu aktivovány doklínováním. Tento postup nebyl doposud ani při stavbě a ani při provádění úprav na domě žádným způsobem dodržen a základová konstrukce do současné doby doplněna nebyla. Navrhované podezdění objektu bude provedeno dle platných předpisů a dle běžných konstrukčních zásad a pravidel, které zajistí jednak bezpečné a kvalitní provedení konstrukcí a jednak zajistí funkční způsobilost stavebních prvků a stavby jako celku jak z pohledu její únosnosti, tak její stability.
14. Žalobci dále uvedli, že z prohlídky na místě samém je shodně, tak jak bylo sděleno víceméně i původní pracovníci stavebního úřadu Města Touškov, zjištěna absence základové konstrukce pod štitovou stěnou na úrovni min. nezámrzné hloubky, jež musí respektovat místní podmínky, jak z pohledu klimatických podmínek, tak z pohledu podmínek krajiny, podnebných podmínek a podmínek základových poměrů. Tyto závěry

uvádějí nezbytnost těchto konstrukcí, a to už v projektovém stavu záměru přístavby. Jelikož se tak doposud nestalo, tento nedostatek je nutné napravit, když se nejedná o drobnost, kterou by bylo možné řešit bez stavebního povolení, nýbrž je nutné stavebním povolením tyto stavební úpravy povolit, popř. pokud by stavební povolení vydáno nebylo, je nutné stavbu odstranit, jelikož vykazuje takové vady, že stavba se stává nestabilní a hrozí její degradace. Vzhledem k tomu, že dochází k neustálým domněnkám a názorům bez prokázání skutečného stavu místa, kde by se měly základové pasy správně nacházet (ovšem fakticky se zřejmě nenachází), je nutné provést sondy, které zřetelně prokážou existenci konstrukčních prvků, jejich kvalitativní provedení a jakost podloží. Tento postup je i v příložené technické zprávě navrhován, jelikož absence konstrukčních prvků se považuje za poruchu konstrukce, tedy za její nepříznivý stav, který může ovlivnit její funkční způsobilost. Tato porucha musí být uvedena do řádného stavu doplněním chybějících prvků – základového pasu se základovou spárou min. v nezámrzné hloubce, což však doposud provedeno nebylo.

15. Žalobci dále konstatovali, že i nadále trvají i na tom, že stavba nemohla být realizována dle vydaného stavebního povolení, protože v rozhodné době byl pozemek již plně zastavěn. Stavebník by měl uchovávat dokumentaci ke stavbám po celou dobu užívání a v případě nutnosti ji předložit, když se v současné době ve spisu nachází pouze stavební povolení na stavbu u hranice pozemku, nikoliv však na hranici a kolaudační rozhodnutí, kterým byly zkolaudovány v rozporu s povolením v přístavbě sociálního zařízení a pokoje místo předsíní. Ostatní technická část dokumentace je pak zcela neúplná, že na jejím základě by nebylo možné stavby vůbec povolit. Ohledně hranice se pak soudu předkládají fotografie, na kterých je patrná tzv. kuna od oplocení, které v minulosti hranici určovalo. Je zřejmé, že tato kuna je s ohledem na místo současného plotu až na straně u stavebníka, tedy hranice mezi pozemkem žalobců a stavebníka je blíže předmětným stavbám. Žalobci rovněž provedli již v roce 2021 měření a umístění zídky odpovídá stavbě u hranice pozemků. Totéž je pak zřejmé i při provedení spojnice s původní hraniční kunou jižní strany oplocení. Ze všech těchto důkazů a tvrzení je patrné, že stavby jsou tzv. přestavkem na pozemku žalobců, aniž by tito dali k takové stavbě souhlas (ostatně neučinil tak ani jejich právní předchůdce). Přestavek pak zasahuje do pozemku žalobců v rozmezí 15 – 30 cm. Toto tvrzení žalobců je pak víceméně potvrzeno i v projektové dokumentaci vyhotovené Ing. W., která uvádí odstup penzionu stavebníka od dílny žalobců 2,75 m (fakticky je pouhých 2,46 m - viz foto). Jelikož tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí faktický stav stavby nezkoumal a nevypořádal se s námitkami žalobců, které jsou setrvalé, a jejich obavy ohledně kvality či nedostatků základových pasů byly příloženou technickou zprávou prokázány, bylo rozhodnutí vydáno předčasně, bez dostatečného zjištění skutečného stavu věci.

VI.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

16. Osoba zúčastněná na řízení, tj. stavebník, navrhl zamítnutí žaloby. Ve svém vyjádření uvedl, že stavebník provedl stavbu - přístavba penzionu na pozemku č. parc. X., k.ú. K. dle vydaného stavebního povolení ze dne 3. 9. 2008, která prošla kolaudačním řízením (25. 10. 2010). Od té doby neprovedl a neprovádí žádné změny stavby, tato se nachází ve stavu, jak byla prohlédnuta stavebním úřadem, zkolaudována a od té doby bez závad užívána. V době kolaudace objektu byl stavební úřad na místě, ale nezjistil žádné závady stavby, pro které by mělo být vedeno řízení o odstranění, protože v tom případě by byl

povinen již v té době takové řízení zahájit. Sami žalobci potvrzují tuto skutečnost, když prohlásili, že stav penzionu v dotčené části se od kolaudace nezměnil. Žalovaný ve svém rozhodnutí popisuje postup jednání o této stavbě. Potřeba věc projednat vzešla od žalobců a na základě jejich oznámení stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby, která spočívala „*ve stavebních úpravách základu*“ a tato stavba je prováděna bez rozhodnutí anebo opatření stavebního úřadu. Jak konstatováno výše, od r. 2010 neprovádí stavebník žádné práce a ani úpravy stávající stavby, a proto jakékoliv řízení o takové úpravě je nemožné. Na to upozorňoval stavební úřad několikrát. Bohužel na stavebním úřadu došlo k personálním výměnám, takže se opakovala jednání a prokazování, do věci také vstoupil žalovaný se svým právním názorem, aby nakonec stavební úřad na základě posouzení nezávislého statika dospěl k závěru, že stavba penzionu vč. přístavby byla řádně povolena a kolaudována a nejsou na ní prováděny žádné úpravy, které by podléhaly povolení či opatření stavebního úřadu. Žaloba směřuje proti předmětu rozhodnutí, nikoliv jeho formě, resp. formě ukončení řízení, proto se stavebník domnívá, že napadené rozhodnutí není v rozporu s tím, co stavební zákon ukládá stavebnímu úřadu pro zajištění kázně ve výstavbě. Stavební úřad poté, co již provedl kroky v řízení, a za součinnosti stavebníka, který podal žádost o dodatečné povolení stavby, dospěl k závěru, že není nutné o stavbě znovu rozhodovat, jelikož přes to, že byla v době výstavby provedena odlišně, co se týká založení stavby, nevykazuje vady, které by měly vést k její úpravě či zboření. Proto rozhodl o zastavení řízení. Stavebník tento způsob ukončení řízení akceptoval a souhlasí se závěrem, že nebylo vůbec nutné žádost o dodatečné povolení podávat, že tato žádost byla zbytečná. Proto se domnívá, že není ani důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobci staví svou žalobu na skutečnosti, že stavba nebyla provedena přesně podle stavebního povolení, k čemuž se žalovaný vyjadřoval dostatečně a stavebník s tímto konečným závěrem žalovaného plně souhlasí. Podle jeho názoru je třeba jak ve správním, tak i v soudním řízení šetřit i jeho práva. Proto nevidí důvod, proč nadále pokračovat v řízení o něčem, co nikomu nemůže vadit, co není ohrožením ani sousedů, ani veřejných zájmů. Pokud žalobci jako vlastníci sousedícího pozemku mají potřebu řešit občanskoprávní záležitosti, pak stavební úřad není příslušným prostředníkem. Zvláště z repliky k vyjádření žalovaného vyplývá, že jejich angažovanost v řízení správním jen zastírá skutečný spor o hranici pozemků mezi stavebníkem a žalobci. Tuto však stavebník nevidí jako spornou - na rozdíl od žalobců. Žalobci předložili jakousi technickou zprávu ze dne 18. 3. 2024, tedy zpracovanou poté, co bylo již vydáno napadené rozhodnutí. Stavebník se domnívá, že ve smyslu § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) není takový důkaz v tomto řízení přípustný. Navíc stavebníkovi není známo, že by umožnil komukoliv prozkoumat stav jeho nemovitosti. Povšechné informace z pohledu ze sousedního pozemku nepovažuje za kvalifikovaný názor.

17. Stavebník dále konstatoval, že žalobci sice prohlašují v bodu II. žaloby, že byli zkráceni na subjektivních právech, nijak tato práva dále nespecifikují. Pouze jako důvod pro podání odvolání uvádí, že se stavební úřad nezabýval jejich námitkami a vydal nakonec odlišné rozhodnutí od rozhodnutí již původně vydaných. K tomu lze uvést jen to, že se stavební úřad průběžně zabýval všemi námitkami, které kdy vznesli, jelikož však vyhodnotil věc tak, jak popsal ve svém rozhodnutí, nebylo třeba tyto námitky jednotlivě řešit - nebyly předmětem posuzování. Jestliže vydal stavební úřad rozhodnutí odlišné od původně vydaných, pak z toho důvodu, že žalovaný před vydáním posledního rozhodnutí ve věci obsáhle a podrobně vyjmenoval chyby a vady řízení, kterých se stavební úřad dopustil a které měl napravit. Tyto právní názory žalovaného byly doručeny, a tedy známy i žalobcům, a proto jejich překvapení nad konečným rozhodnutím nemůže být skutečné.

Žalovaný skutečně vytýkal stavebnímu úřadu řadu chyb, takže žalobci nemohli očekávat, že v těchto chybách bude dále pokračovat. Z textu žaloby vyplývá, že žalobci nevzali na vědomí postupy dle stavebního zákona v řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečném povolení stavby, ani možnou odlišnost předmětů řízení v těchto řízeních. Skutečnost, že žalovaný vycházel ze skutkového stavu v době vydání rozhodnutí, je potvrzena odůvodněním jeho rozhodnutí, v němž je mj. popsán předchozí průběh řízení. Námitky, které žalobci v řízení vznášeli, posoudil žalovaný na str. 5 rozhodnutí - poslední odstavec a dále. Přesto však není ze žaloby zřejmé, jaká práva žalobců a jakým způsobem měla být zkrácena.

VII.

Vyjádření účastníků řízení a osoby zúčastněné na řízení při jednání

18. Žalobci a osoba zúčastněná na řízení setrvali při jednání na svých dosavadních tvrzeních.
19. Žalovaný se po předchozí omluvě k jednání nedostavil.

VIII.

Posouzení věci soudem

20. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

21. Předně je nezbytné uvést, že prvoinstančním rozhodnutím došlo k zastavení správního řízení. Prvoinstanční orgán své rozhodnutí opřel o ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Žalovaný se s tímto právním hodnocením ztotožnil.
22. Z hlediska posouzení zákonnosti či nezákonnosti správních rozhodnutí se proto soud mohl zabývat jen tím, zda zde byly či nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení o dodatečné povolení stavby. Nemohl se zbývat těmi žalobními body, které šly nad rámec tohoto posouzení.
23. Podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.
24. Jak vyplývá z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, prvoinstanční orgán zjevnou právní nepřipustnost žádosti o dodatečné povolení odůvodnil takto: *„Byla podána žádost zjevně právně nepřipustná, neboť se nejedná o stavbu dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, nelze proto vést řízení o odstranění stavby ani její části a nelze proto žádat ani o její dodatečné povolení. Na stavbu bylo vydáno stavební povolení ze dne 3. 9. 2008, v právní moci 30. 9. 2008 č.j. STAV/964-965-Šk, následně byla dne 25. 10. 2010 stavba zkolaudovaná č.j. STAV/3749/2010/Šk (spis. zn. STAV/3436/2010/Šk). Pro stavbu byl zpracován geometrický plán 296-32/2003. Při kontrolní prohlídce bylo zjištěno, že čas stavby nebyla provedena v souladu s ověřenou dokumentací, resp. nebyla provedena správně. Nejedná se o úpravu provedenou v rozporu nebo bez povolení stavebního úřadu (§ 129 SZ) ale základový pas je nedokončen - neproveden and dle dokumentace. A proto bude stavebník stavby vyzván k doložení podkladů prokazující soulad takové úpravy se všemi právními předpisy, zejména s prováděcí vyhláškou č. 268/2009 Sb., zejména § 8 a § 18 a případně uvedení stavby do takového stavu, že stavba bude tímto právním předpisům vyhovovat. Takové podklady smí zpracovat*

pouze oprávněná autorizovaná osoba. O výsledku opatření bude podatel podnětu následně vyrozuměn. Řízení o odstranění stavby zahájené dne 28. 6. 2021 bude následně ukončeno.”

25. Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: „Podle ověřené projektové dokumentace pro stavební povolení ověřené stavebním úřadem dne 3. 9. 2008 mají být základy vykopány 80 cm, úroveň terénu je 35 cm pod úrovní podlahy. Podle projektové dokumentace s 8/2021 je provedený základ 75 cm pod úroveň terénu (stavebník navrhuje v projektové dokumentaci prohloubení stávajícího základu 80 cm pod stávající), úroveň terénu je 75 cm pod úrovní podlahy.” Žalovaný dále uvedl: „Odvolací orgán nemá pochyb, že stavba byla (co se základu týče) provedena odlišně od podoby navržené v projektové dokumentaci, ale souhlasím s názorem stavebního úřadu (uvedeno v usnesení č.j. 1801/2021/MUMT-59 ze dne 10. 7. 2023), že se u zkolaudované stavby jedná o nedodělek, který nebyl při kolaudaci zjištěn, nejedná se tedy o nepovolenou stavbu a podaná žádost o dodatečné povolení stavby je zjevně právně nepřipustná. Na základě podkladů a důkazů ve spisu obsažených je odvolací orgán názoru, že související řízení o odstranění stavby nemělo být vůbec zahajováno a vlastník stavby neměl být poučován o možnosti podání žádosti týkající se dodatečné povolení stavby. Z leteckých map veřejně dostupných na internetu je patrné, že v těsném sousedství stavby byla na pozemku odvolatele stavba (min. do roku 2016), která v současné době již neexistuje. Pokud je stavebně technický stav stavby stavebníka po více jak 10 letech její existence podle okolností daného případu ve stavu odpovídajícím změně § 135, nebo § 137, popřípadě § 139 stavebního zákona, je povinností stavebního úřadu věc řešit v tendencích smyslu těchto ustanovení, odlišnost provedení základu stavby a důvod zastavení řízení se nedotýká případných opatření stavebního úřadu ve smyslu § 135, nebo § 137, popř. § 139 stavebního zákona, tyto případné okolnosti není možné řešit společně v řízení o dodatečné povolení stavby.”

B.

26. Stavební zákon vychází ze základní zásady, že každá stavba, která podléhá stavebnímu povolení, musí být povolena.
27. V rámci stavebního řízení je v souladu s ustanovením § 111 stavebního zákona stavební úřad povinen přezkoumat podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda a) projektová dokumentace je zpracována v souladu s územním rozhodnutím nebo regulačním plánem nebo veřejnoprávní smlouvou územní rozhodnutí nahrazující anebo územním souhlasem, a v případě stavebních úprav podmiňujících změnu v užívání stavby její soulad s územně plánovací dokumentací, b) projektová dokumentace je úplná, přehledná a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, c) je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem, d) předložené podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány. Pouze stavbu splňující všechny tyto požadavky je možné povolit.
28. Stavební zákon počítá i s tím, že za určitých okolností může dojít ke vzniku stavby, která stavební povolení mít nebude. Tedy stavby, u níž nebylo ověřeno, zda splňuje požadavky na ochranu veřejných a soukromých zájmů chráněných stavebním zákonem a dalšími právními předpisy. S těmito případy počítá zejména § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, podle kterého stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí vyžadovaného

stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.

29. Je třeba zdůraznit, že § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona počítá výslovně se dvěma situacemi. Zaprvé, kdy je stavba „*prováděna nebo provedena bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující*“. Zadruhé, kdy je stavba „*prováděna nebo provedena v rozporu s rozhodnutím vyžadovaných stavebním zákonem nebo opatřením nebo jiným úkonem toto rozhodnutí nahrazujícím*“.
30. Pro tyto případy pak stavební zákon nestanoví automatickou povinnost stavbu odstranit, ale umožňuje stavbu v řízení o dodatečné povolení stavby dodatečně povolit, a to v souladu s § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona. V tomto řízení stavební úřad posuzuje obdobně, jakoby tomu bylo v případě žádosti o vydání stavebního povolení, zda stavba splňuje požadavky na ochranu veřejných a soukromých zájmů chráněných stavebním zákonem a dalšími právními předpisy.
31. V nyní souzené věci je podstatná situace druhá. Stavebník mohl stavbu realizovat v souladu s vydaným stavebním povolením. Jak však bylo správními orgány zjištěno, „*stavba nebyla provedena v souladu s ověřenou dokumentací, resp. nebyla provedena správně*“, resp. „*stavba byla (co se základu týče) provedena odlišně od podoby navržené v projektové dokumentaci*“, stavebník stavbu realizoval v rozporu se stavebním povolením, tj. „*provedl ji v rozporu s rozhodnutím vyžadovaných stavebním zákonem*“. Zcela tedy byla naplněna podmínka pro zahájení řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Tedy i podmínka pro následné zahájení řízení o dodatečné povolení stavby. Správní orgány tudíž pochybily, když řízení o dodatečné povolení stavby zastavily. Žádost o dodatečné povolení stavby nebylo možné považovat za zjevně právně nepřipustnou.

C.

32. Nad rámec uvedeného je třeba doplnit, že stavebník mohl vzít svoji žádost o dodatečné povolení stavby zpět, avšak tak neučinil. Správní řízení bylo zastaveno z jiného důvodu, a proto soud z tohoto pohledu nemohl zákonnost napadeného rozhodnutí posuzovat. S ohledem na shora uvedené závěry by zpětvzetí žádosti o dodatečné povolení stavby vedlo k nutnosti vydání rozhodnutí o odstranění stavby. Z tohoto pohledu je dokončení řízení o dodatečné povolení stavby i v zájmu stavebníka, neboť pouze v rámci něho může prokázat, že stavba splňuje požadavky na ochranu veřejných a soukromých zájmů chráněných stavebním zákonem a dalšími právními předpisy, nebo navrhnout stavbu tak, aby tyto požadavky splňovala. A tím eventuálně zabránit jejímu odstranění.
33. Dále je vhodné uvést, že postup podle § 135, § 137 ani § 139 stavebního zákona neposkytují stavbě stavební ani dodatečné stavební povolení. Slouží k jiným účelům. Institut neodkladného odstranění stavby a nutných zabezpečovacích prací přichází v úvahu tehdy, jsou-li ohroženy životy osob nebo zvířat tím, že stavba hrozí zřícením, nebo jestliže stavba svým technickým stavem ohrožuje zdraví a životy osob nebo zvířat, není-li nutné ji neodkladně odstranit. Institut nezbytných úprav slouží pouze k nařízení úprav zmíněných v § 137 odst. 1 stavebního zákona. Posouzení, zda stavba splňuje požadavky na ochranu veřejných a soukromých zájmů chráněných stavebním zákonem a dalšími právními předpisy, při stávajícím stavu „*jejích základů*“, nebo je zda je splňovat bude, po stavebníkem v návrhu na dodatečné povolení stavby navržených úprav „*jejích základů*“, za účelem jejich povolení nebo zamítnutí, resp. nařízení odstranění stavby, mezi ně nepatří. Institut údržby

stavby přichází v úvahu tehdy, pokud není stavba řádně udržována, nikoli tehdy, pokud byla postavena v rozporu se stavebním povolením.

34. Nelze opomíjet ani judikaturu, kterou zopakoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 5. 2024, č.j. 6 As 361/2023 - 40, kde uvedl, že *„sama existence kolaudačního rozhodnutí nenabrazuje soulad provedení stavby s platným stavebním povolením a nebrání postupu stavebního úřadu v řízení o odstranění stavby (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. května 2008 č. j. 3 As 11/2007-92, ze dne 21. července 2010 č. j. 3 Ans 11/2010-193, ze dne 13. května 2014 č. j. 8 Aps 14/2013-28, či ze dne 22. února 2018 č. j. 7 As 70/2017-29, č. 3722/2018 Sb. NSS). Obecně platí, že nepovolená stavba zůstává nepovolenou stavbou tak dlouho, dokud nebyla stavebním úřadem dodatečně povolena, nebo dokud nebyla odstraněna.“* Nelze se tedy ztotožnit ani se závěrem žalovaného, že *„u zkolaudované stavby jedná o nedodělek, který nebyl při kolaudaci zjištěn, nejedná se tedy o nepovolenou stavbu a podaná žádost o dodatečné povolení stavby je zjevně právně nepřipustná“*.
35. Podle § 122a odst. 5 věta první stavebního zákona v kolaudačním rozhodnutí může stavební úřad stanovit podmínky vyplývající z obecných požadavků na výstavbu, podmínky pro odstranění drobných nedostatků skutečného provedení stavby zjištěných při kolaudačním řízení a určit přiměřenou lhůtu k jejich odstranění. K ničemu takovému však v kolaudačním řízení nedošlo.
36. Správní orgány ve své podstatě učinily v určité fázi správního řízení nesprávný závěr o tom, že není-li část stavby stavebním povolené stavby dostavěna, nelze tento „nedodělek“ odstranit, tudíž ani o něm vést řízení o dodatečném povolení stavby, neboť není co dodatečně povolit, když to v podstatě neexistuje. Tento závěr však není správný, neboť na věc je třeba nahlížet tak, že stavebním povolením byla povolena stavba s určitými „základy“ avšak postavena stavba s jinými „základy“. Předmětem řízení o odstranění stavby, resp. řízení o odstranění stavby, nejsou pouze tyto jiné základy nýbrž celá stavba s těmito jinými základy, neboť celá tato stavba musí být znovu posouzena, zda splňuje požadavky na ochranu veřejných a soukromých zájmů chráněných stavebním zákonem a dalšími právními předpisy. Tedy zda ob stojí i s těmito jinými základy, nebo s a jak dobudovanými základy.
37. Konečně je nezbytné uvést, že nesprávnost postupu správních orgánů vedla k celkově nesprávnému postupu. Jak vyplývá z rozhodnutí prvoinstančního rozhodnutí ve věci řízení o odstranění stavby ze dne 4. 1. 2024, č.j. 1415/2021/MUMT-11, bylo rozhodnuto o tom, že se odstranění stavby nenařizuje. V odůvodnění pak bylo uvedeno, že *„konstrukce funguje bez jakýchkoliv projevů nadměrných deformací či poruch lze konstatovat, že nosná konstrukce přístavby objektu penzionu vyhovuje a je bezpečná z hlediska požadavků na její mechanickou odolnost a stabilitu. Nedostatečná hloubka založení je sice konstrukční vadou, ale nikoli závažnou a nemůže se ani v budoucnu projevit jinak než případným výskytem vlasových trhlin zdiva, jež nebudou staticky vážné či nebezpečné. V žádném případě nemůže dojít ke stavu, který by mohl být nebezpečný pro sousední pozemky či objekt samotný“*. V závěru odůvodnění pak bylo uvedeno, že *„úroveň upraveného terénu na pozemcích XA. a XB. už nesmí být žádným zásahem dále snižována.“* Stavební úřad se tak v řízení o odstranění stavby zabýval tím, čím neměl, tedy tím zda stavba splňuje požadavky na ochranu veřejných a soukromých zájmů chráněných stavebním zákonem a dalšími právními předpisy. Toto zkoumání ale patří do řízení o dodatečné povolení stavby. Stejně tak jako stanovení jakýchkoli podmínek. Tyto patří do výroku rozhodnutí o dodatečném povolení stavby,

nikoli do odůvodnění rozhodnutí o „*nenarřízení*“ odstranění stavby. Není-li podmínka uvedena ve výroku správního rozhodnutí, není pro nikoho jakkoli závazná.

IX.

Rozhodnutí soudu

38. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). K nezákonnosti došlo již v řízení před prvoinstančním orgánem, a proto soud v souladu s § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil i prvoinstanční usnesení. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

X.

Odůvodnění neprovedení důkazů

39. Soud neprovedl žádný další z navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

XI.

Náklady řízení

40. Žalobci měli ve věci plný úspěch, proto jim soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích za žalobu ve výši 6 000 Kč (2 x 3 000 Kč) a v odměně advokátky za 4 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když advokátka (i) převzala a připravila zastoupení žalobců, (ii) podala jejich jménem žalobu a (iii) repliku a (iv) účastnila se jednání před soudem. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3 100 Kč. Advokátka činila společné úkony při zastupování dvou osob, a proto jí náleží za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snižena o 20 % (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu). Za 4 úkony právní služby při dvou žalobcích tak činí odměna advokáta částku ve výši 19 840 Kč. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za 4 úkony na částku ve výši 1 200 Kč. Jelikož ale advokátka uplatnila při jednání nárok na paušální částku jen za 3 úkony právní služby, náleží jí částka 900 Kč. Náklady řízení tedy činí částku ve výši 26 740 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.
41. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 věty první s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů osobě zúčastněné na řízení odůvodňovaly, proto osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 6. června 2024

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu